

W odniesieniu do punktu trzeciego, podając niespójne, niewystarczające i stanowcze uzasadnienie, Komisja uznała, że nie mogła przyjąć uwag wyjaśniających przedstawionych przez państwo włoskie w toku postępowania przed organem pojedynczym, „ponieważ rezerwa w wysokości 4 % udostępniona na mocy art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 296/96 [art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 883/2006] powinna była wystarczyć na postępowania odwoławcze, przypadki sporne oraz dodatkowe kontrole”. W tym względzie rząd włoski podkreśla, że limitu w wysokości 4 % nie należy rozumieć jako bezwzględnego: w rzeczywistości uwzględniając, że jego celem jest ochrona budżetu wspólnotowego przed nadużyciami, może on być przekroczony, kiedy – jak w tym przypadku – istnieją uzasadnione powody, aby obawiać się ryzyka nadużyć w wysokości powyżej 4 %. Jedynie ta interpretacja przepisu wydaje się być zgodna z jego ratio legis.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2009 r. – Kadi przeciwko Komisji

(Sprawa T-85/09)

(2009/C 90/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yassin Abdullah Kadi (przedstawiciele: D. Anderson, QC; M. Lester, Barrister; G. Martin, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1190/2008 w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący wnosi o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1190/2008 z dnia 28 listopada 2008 r. zmieniającego po raz 101. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami⁽¹⁾ w zakresie w jakim figuruje on w wykazie osób fizycznych i prawnych, jednostek i organizacji których fundusze i zasoby ekonomiczne zostały zamrożone zgodnie z tym rozporządzeniem. Wyrokiem w sprawach połączonych C-402 i C-415/05 Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji⁽²⁾ Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia nr 881/2002.

Skarżący podnosi cztery zarzuty na poparcie swej skargi.

Po pierwsze, skarżący podnosi, że zaskarżone rozporządzenie jest pozbawione wystarczającej podstawy prawnej z uwagi na to, iż wydaje się ono zmieniać rozporządzenie 881/2002 przy

braku właściwej decyzji ze strony Organizacji Narodów Zjednoczonych, która w przekonaniu skarżącego stanowi warunek wstępny dla dokonania zmiany tego rozporządzenia.

Po drugie, skarżący twierdzi, iż zaskarżone rozporządzenie narusza jego prawo do obrony, jego prawo do bycia wysłuchanym jak również jego prawo do skutecznej ochrony sądowej i nie naprawia naruszeń tych praw stwierdzonych przez Trybunał wyrokiem w sprawach połączonych C-402/05 i C-415/05. Utrzymuje on ponadto, że zaskarżone rozporządzenie nie przewiduje procedury umożliwiającej notyfikowanie skarżącemu dowodów na podstawie których podjęto decyzję o zamrożeniu jego funduszy czy też umożliwiającej mu przedstawienie użytecznych uwag w odniesieniu do tych dowodów.

Po trzecie, skarżący uważa, że Komisja nie wykazała nadrzędnych względów uzasadniających utrzymanie wobec niego zamrożenia funduszy, naruszając jej obowiązek wynikający z art. 253 WE.

Po czwarte, skarżący twierdzi, że Komisja nie dokonała oceny całości właściwych faktów i okoliczności decydując o przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia, a tym samym popełniła oczywisty błąd w ocenie.

Po piąte, skarżący utrzymuje, że sporne rozporządzenie stanowi nieusprawiedliwione i nieproporcjonalne ograniczenie jego prawa własności, które nie jest uzasadnione żadnymi przekonującymi dowodami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 322, s. 25.

⁽²⁾ Dotychczas nie opublikowanym w Zbiorze Orzeczeń.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2009 r. – UCAPT przeciwko Radzie

(Sprawa T-96/09)

(2009/C 90/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union de Coopératives Agricoles des Producteurs de Tabac de France (UCAPT) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci B. Peignot i D. Garreau)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003;

— obciążenie Rady kosztami postępowania w wysokości 10 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady nr 73/2009⁽¹⁾ dotyczącego systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej, które w art. 135 przewiduje obniżenie poziomu wsparcia bezpośredniego dla producentów tytoniu do poziomu 50 % średniego wymiaru pomocy przyznawanej w latach 2000, 2001 i 2002. Tego rodzaju redukcja została przewidziana uprzednio w art. 143e rozporządzenia nr 1782/2003⁽²⁾.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty:

- uchybienia proceduralnego w zakresie w jakim procedura stanowienia zaskarżonego rozporządzenia nie została poprzedzona przeprowadzeniem badania oddziaływania reformy systemu wsparcia na sektor tytoniu;
- stosownie, nadużycia władzy;
- naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie w jakim obniżenie bezpośredniego wsparcia o 50 % jest nieodpowiednie aby osiągnąć dwa cele realizowane przez reformę systemu wsparcia w sektorze tytoniu, mianowicie wyrównania cen do poziomu obowiązującego na rynku światowym oraz promocję działań mających na celu konwersję w stosunku do regionów produkujących tytoń w ramach programów rozwoju obszarów wiejskich;
- naruszenia art. 33 WE, ponieważ zaskarżone rozporządzenia nie uwzględniła niektórych celów wspólnej polityki rolnej, mianowicie zapewnienia odpowiedniego poziomu życia ludności wiejskiej i stabilizacji rynków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30 s. 16).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s.1).

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 marca 2009 r. – Bouma i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-533/93)⁽¹⁾

(2009/C 90/58)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie częściowe sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 334 z 9.12.1993.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 marca 2009 r. – People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-157/07)⁽¹⁾

(2009/C 90/59)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 marca 2009 r. – Red Bull przeciwko OHIM – Grupa Osborne (TORO)

(Sprawa T-165/07)⁽¹⁾

(2009/C 90/60)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 marca 2009 r. – Jones i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-320/07)⁽¹⁾

(2009/C 90/61)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie częściowe sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007.